ISSN -2583-147X (P), **Vol.- 10, Issue No.I, April 2024**
Bastabatara Pariprakash Prachee
Peer Reviewed and Referred Research Journal

ପୂଜାଫୁଲ

ଅଧ୍ୟାପକ ପର୍ଶୁରାମ ଓଝା

ଫୁଲ ସବୁଠି ଫୁଟେ । ଗାଁରେ ଓ ସହରରେ । ଫୁଲ ଫୁଟିଲେ ତ ମହକ ବିଞ୍ଚି ହେଇଯାଏ, ପୁଲକିତ ହେଇଯାଏ ତା'ର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱ । ସୁଗନ୍ଧର ମହିମାରେ ମହିମାମୟ ଏମିତି ଗୋଟାଏ ଫୁଲର ନାଁ ସମ୍ପର୍କ । ମମତା ଓ ସ୍ନେହ ତା'ର ଦୁଇ ପାଖୁଡ଼ା । ମମତା ଟିକିଏ ଦେଇ ଶିଖିଲେ, ପର ହୁଏ ଆପଣାର । ଝରିଯାଏ ସ୍ନେହର ନିର୍ଝରିଣୀ ଝର ଝର ହୋଇ । ବାଟ ଓଗାଳି ଓଳଗି ହୁଏ ଆନ୍ତରିକତା । ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୁଏ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ମଝବୁତ୍ ସେତୁ । କିନ୍ତୁ କେବେ କେବେ ବାହ୍ୟ ପ୍ରାକୃତିକ ବନ୍ୟାରେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୁଏ ସେତୁ । ନିଷ୍ଠୁର ବନ୍ୟା ଗଳିଆ ମେଲେଇ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାରର ରାସ୍ତା ଖୋଜେ । ଶେଷରେ ସମାଧାନର ରାସ୍ତା ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ପିଲାଦିନେ ଜେଜୀମା ପାଖରୁ ଶୁଣିଥିବା ସେଇ ଢେଗ...

– କଥାଟିଏ କହୁ

– କିସ କଥା

– ବେଙ୍ଗୁଲି କଥା... ।

ଗୁଡ଼ାଏ ଅଡୁଆ ତଡୁଆ ପ୍ରଶ୍ନ ପରି ସମସ୍ୟା ଓ ଅସମ୍ଭବ ସମାଧାନର ଚିନ୍ତାଧାରା !

x x x

ଏମିତି ଚିନ୍ତାରେ ବୁଡ଼ିଯାଇ ଅଶ୍ରୁସିକ୍ତ ହେଇ ଯାଉଥିଲା ସୁରଜର ନୟନ । ଗଡ଼ି ପଡୁଥିଲା ଲୁହର ଧାରା ବୁନ୍ଦ୍ ବୁନ୍ଦ୍ ହେଇ । ଫୁଲ ଦେଇଥିବା ଚିଠି ଆଖି ଲୁହରେ ଭିଜି ଯାଇଥିଲା । ମନେ ହେଉଥିଲା ସତେ ଯେମିତି ତା' ପାଦତଳୁ ପୃଥିବୀ ଖସି ଖସି ଯାଉଛି ଓ ସେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ଗର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ଜିଇଁବା ଓ ମରିବାର ମିଶାଣ ଫେଡ଼ାଣ କରିଚାଲିଛି । ଭ୍ରମରକୁ ଏସବୁ ଗୋଲକ ଧନ୍ଦା ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ଫୁଲ ତା ଚିଠିରେ କ'ଣ ଏମିତି ଲେଖିଚି ଯେ, ତା'ର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ସୁରଜ ସହରର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଡାକ୍ତର ଏବେ କୋହ ଉଠାଇ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ! ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତେ ସୁରଜ ଭ୍ରମର ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା ଚିଠିଟି । ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲା ଭ୍ରମର ।

x x x

ପରମ ଆରାଧ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ !

ମୁଁ ତୁମ ଫୁଲ । ଦେବ ଦେବ ମହାଦେବଙ୍କ ପୁରନ୍ତା ପୁଷ୍କରିଣୀର ଗଭୀର ଗଣ୍ଡରୁ ମୋର ଜନ୍ମ । ସାତ ତାଳ ପଙ୍କରୁ । ତେଣୁ ମୁଁ ପଙ୍କଜ ମାନେ ପଦ୍ମଫୁଲ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ । ମୋର ସ୍ୱପ୍ନରେ ଓ ବାସ୍ତବରେ, ନିଦ୍ରାରେ, ଜାଗରଣରେ, ଅଧ୍ୟୟନରେ ଓ ଚିନ୍ତନରେ... ତୁମେ ମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ହିଁ ମୋର ଆଖଣ୍ଡ ମନ ରାଇଜର ମଉଡ଼ମଣୀ ଓ ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ଶାସକ । ତୁମେ ମୋର ଉପସ୍ଥିତ ପ୍ରେମିକ ଓ ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରେମିକା ।

ଏମିତି ଦିନେ ତୁମ ଅମର ପ୍ରେମର ମଦିରା ପିଇ ଦେଇ ନିଶାରେ ଚୁର୍ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି ମୁଁ । ପାଲଟି ଗଲି ପାଗଳିନୀ ଓ ହରେଇ ବସିଲି ମୋ ନିଜସ୍ୱ ସତ୍ତା । ଦିନେ ତୁମ ସାନ୍ନିଧ

ପାଇଁ ମେଲେଇ ଦେଇଥିଲି ମୋର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା । କିନ୍ତୁ ମୋ ଅଜାଣତରେ କେତେବେଳେ ଧାଇଁ ଆସିଲା ଗାୟକ ଭ୍ରମର । ତା' ଗୀତର ସୁର ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ବିଭୋର ହେଇଗଲି ମୁଁ । ଶେଷରେ ସେ ବି ପାଲଟି ଗଲା ସହନାୟକ । ମୋ ମନ ରାଇଜର ସେ ପୁରୁଣା ଦଣ୍ଡଟା ଧରି ସେ ବି ଶାସକ ହେବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ । ଏବେ ମୁଁ ଭାବି ପାରୁନି, ମୋ କ୍ଷୁଦ୍ର ରାଇଜର ରାଜା ମୁଁ କାହାକୁ କରିବି ! ନା ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କୁ... ନା ଭ୍ରମରଙ୍କୁ !! ନା ଭ୍ରମରଙ୍କୁ ନା ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କୁ !! ସମାଜର କଠୋର ନୀତି ଓ ପରମ୍ପରା ମତେ ହାତ ଦେଖେଇ ଥଟ୍ଟା କରୁଚି । କହୁଚି- "ଫୁଲ, ତୁ ଅସତୀ, କୁଳଟା ଆଉ ବହୁ ପୁରୁଷ ଭୋଗ୍ୟା ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ।

x x x

ସେଦିନ ମେଟ୍ରିକ୍ ରେଜଲ୍ଟ ବାହାରୁଥାଏ । ସବୁ ପରୀକ୍ଷାର ଗଣଦୌଡ଼ରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜିତି ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପାରେନି ତୁମକୁ । ସେଥିପାଇଁ ବର୍ଷସାରା କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ ଓ ସଂକଳ୍ପ କରିଥାଏ ତୁମକୁ କାଟିବାକୁ । ସ୍କୁଲକୁ ରେଜଲ୍ଟ ବହି ନେଇ ହେଡ୍‌ସାର୍ ଆସିଲେ ଓ ମତେ 'କଗ୍ରାଜୁଲେସନ୍' କହିଲେ । ଖୁସିରେ ମୋ ପେଟ ପୁରିଗଲା । କହିଲେ- "ଫୁଲ, ତୁ ପୋଜିସନ ପାଇଚୁ । ତୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ପଞ୍ଚମ ଓ ସୁରଜ ଦ୍ୱିତୀୟ ।"

ମୁଁ ପୋଜିସନ ପାଇଚି । ମୋର ସ୍ଥାନ ଓଡ଼ିଶାରେ ପଞ୍ଚମ ! ଆଃ, ଏତେ ଖୁସି ମୁଁ ସହି ପାରିବିନି ! ମତେ ଲାଗିଲା ସରଗର ଚାନ୍ଦ ଯେମିତି ଆପଣା ଛାଏଁ ମୋ ହାତରେ ଧରା ଦେଇଚି ଓ ମୁଁ ତାକୁ ନେଇ କ'ଣ କରିବି କିଛି ଚିନ୍ତା କରି ପାରୁନି ! କିନ୍ତୁ ସାର୍ କହିଲେ- ତୁମ ସ୍ଥାନ ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ମୋର ସ୍ଥାନ ପଞ୍ଚମ । ମୋଠାରୁ ଢ଼େର ବେଶୀ । ଶେଷ ଚେଷ୍ଟାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କାଟି ପାରିଲିନି ! ଏ ଅବଶୋଷ ମୋର ରହିଗଲା । ଈର୍ଷାରେ ତୁମ ଉପରେ ମୋର ଭୀଷଣ ରାଗ ଆସିଲା... ତା' ସହିତ ପରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ । ବେଷ୍ଟ ଟେନ୍‌ଥ ମୋର ଯେତିକି ଦରକାର ନଥିଲା, ବରଂ ତା'ଠାରୁ ବେଶୀ ଦରକାର ଥିଲା ତୁମକୁ କାଟି ସ୍କୁଲରେ ଫାଷ୍ଟ ହେଇଥାନ୍ତି ! ପରାଜୟର ଗ୍ଲାନିରେ ଦୁଇ ଅସରା କାନ୍ଦି ପକେଇଲି । ସିଧା ଦୌଡ଼ିଲି ବଗିଚାରେ ଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ ପାଖକୁ । ନିଜକୁ ଧିକ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ଘରେ ଯେ କେମିତି ଏ ପରାଜୟର ଖବର ଜଣେଇବି, ଭାବି ପାରୁ ନଥିଲି ।

ହଠାତ୍ ପଛ ପଟରୁ ଆସି ତୁମେ ମୋ ଆଖି ଧରିଲ । ଠିକ୍ ଅନୁଭବ କରି ପାରିଲି ତୁମର ଉପସ୍ଥିତି । ରାଗରେ ତୁମ ହାତ ଛିଞ୍ଚାଡ଼ି ଦେଲି । ତୁମେ କିନ୍ତୁ ସବୁଥର ପରିକା ହସୁଥାଅ । ମୋ ସଫଳତାରେ ଖୁସି ବୋଲି ଜଣାଇଲ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନରେ ତୁମକୁ ମୁଁ କିଛି କହୁ ନ ଥାଏ । ଶେଷରେ ମୋ ଅଭିମାନର ଭାଷା ଠିକ୍ ପଢ଼ି ପାରିଲ ଓ କହିଲ- "ଫୁଲ ମତେ କାଟି ପାରିଲୁ ନାହିଁ ବୋଲି ମତେ କଥା କହିବୁନି ? ତୁ ତ ଜାଣିଚୁ ଆଜି ଠାରୁ ଆମ ସ୍କୁଲ ଜୀବନ ଏତିକି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୋ ସହିତ ଏଇ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ରଖିପାରିବି କି ନାହିଁ କହି ପାରିବିନି । ପୁଣି ତୋ ଭଳି ଏତେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ରୀ ଏଇ ଟିକିଏ କଥାରେ ଭାଙ୍ଗି ଗଲେ ଚଳିବ ! ମନେରଖ, ତୋର ମୋର ଅତି ବେଶୀରେ ପାଞ୍ଚ ମାର୍କ ଭିତରେ ଫରକ ଥାଇପାରେ । ଏତେ କମ୍ ମାର୍କରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖା ଯାଏନି । ପ୍ରକାରନ୍ତରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ, ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଦକ୍ଷତା ଏକ । ଏ କଥା ହେଡ୍‌ସାର୍ କହୁଥିଲେ । କ'ଣ ତଥାପି କଥା କହିବୁନି ?"

ପରେ ମୁଁ ଟିକେ ହସି ଦେଲି । ପରେ ତୁମେ କହିଲା- 'ଚାଲ ତୋ ବାପାଙ୍କ ଆଗରେ ତୁ ଫାଷ୍ଟ ଓ ମୁଁ ସେକେଣ୍ଡେ ବୋଲି କହିଦେବି । ଆରେ ଆ ନା, ଆ ପ୍ଲିଜ୍...!'

ତା'ପରେ ଟାଣି ଟାଣି ମତେ ସେଠାରୁ ନେଇଗଲ । ସବୁ ରାଗ ଓ ଅଭିମାନ ମୋର ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ମିଳେଇ ଗଲା । ହଠାତ୍ ମୋ ମନରେ ତୁମପାଇଁ ଏକ ଅଜ୍ଞାତ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି ହେଇଗଲା, ପରେ ପରେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କଲ । ତୁମର ମୋର ଭଲପାଇବା ସିଲଟରେ ପ୍ରେମର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସ୍ୱରଲିପି ଅ ଆ.. ଇ ଈ ଲେଖି ହେଇଗଲା ।

ସ୍କୁଲ ଗେଟ୍ ପାଖରେ ଭ୍ରମର ଦେଖାହେଲେ । ପରସ୍ପରକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇ ଖୁସି ମନେଇଲ । ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ସଫଳତାରେ ସେ ଭାରି ଖୁସି । ସେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଇଥାନ୍ତି । ଭ୍ରମରଙ୍କର ଚମତ୍କାର ସ୍ୱର । ଥରେ ଭ୍ରମର ମୋ ରଚିତ ଏକ ସଂଗୀତ ବୋଲି ଇଣ୍ଟର ସ୍କୁଲ କମ୍ପିଟେସନ୍‌ରେ ପ୍ରଥମ ହେଇଥିଲେ । ସେବେଠାରୁ ସେଇ ଗୀତଟି ପ୍ରତି ମୋର ଭାରି ଦୁର୍ବଳତା । ଗୀତଟି ଥିଲା-

ତୁମେ କହୁଥିଲ ତୁମ ମନକଥା
ମୋର ମନକଥା ମୁହିଁ,
ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ମନକଥା
ଏବେ ଯାଇଚି କବିତା ହୋଇ... ।

ତୁମେ ନାମ ଲେଖେଇଥିଲ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଏକ ସୁନାମଧେୟ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରେ ଓ ଭ୍ରମରଙ୍କ ସହ ମୁଁ ଗାଁ କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖେଇଲି ।

ସହରକୁ ଯିବାର ପୂର୍ବଦିନ ମହାଦେବଙ୍କ ବେଢ଼ାରେ ତୁମକୁ ମୁଁ ଦେଖା ହେଲି । ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ତୁମକୁ ପୁରା ଲୁଚେଇ ରଖିଦେବା ପାଇଁ ! କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟତ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ତ ଆମକୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ ସହିବାକୁ ପଡ଼ିବନା !

ମୋ ମନର କଥା ବୁଝିପାରି ତୁମେ କହିଲ- ଆରେ ଫୁଲ, ଆସନ୍ତା ରଜ ଛୁଟିରେ ମୁଁ ଗାଁକୁ ଆସିବି । ସେତେବେଳେ ଆମ ଭଲପାଇବାର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ ଲେଖିବା । ଆଜି ପାଇଁ ଏତିକି ଥାଉ ।

ହଠାତ୍ ମୋ ଆଖିରେ ଦୁଇଧାର ଲୁହ ଆସିଗଲା । ହାତ ହଲେଇ ବିଦାୟ ମାଗୁଥିଲ ତୁମେ । ଭାବପ୍ରବଣତାରେ ତୁମର ଶୁଭ ମନାସୀ ଦୁଇପଦ ବାକ୍ୟ ମଧ୍ୟ କହି ପାରିଲିନି ! କେବଳ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣେଇଥିବା ସାର ହେଲା ।

x x x

ଆମ୍ବ ଡ଼ାଳରେ ବଉଳ କଢ଼ଟିଏ ଦେଖିଲେ, କୋଇଲିର ଫଗୁଣ କଥା ମନେପଡ଼େ, ଆକାଶରେ ବାଦଲ ଖଣ୍ଡେ ଦେଖିଲେ ମୟୂରର ଶ୍ରାବଣ କଥା ମନେପଡ଼େ । ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ଦିନ ଥିଲେ ବି ମତେ କାହିଁ ବହୁତ ଲମ୍ବା ସମୟ ଲାଗୁଥିଲା । ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ପରେ ପହିଲି ରଜ ଆସିଥିଲା । ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୋର ଉତ୍କଣ୍ଠା ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା । ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ଦୋଳି ଖେଳିବା ପାଇଁ ବାହାରି ଗଲି । ଦୋଳିର ସେ ଆଗିଲା ପିଛିଲା ନୃତ୍ୟର ତାଳେ ତାଳେ ମନେ ପକାଇ ଥିଲି, କେମିତି ଲେଖିବା ଆମ ଭଲପାଇବା ପୁସ୍ତିକାର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ହଠାତ୍ ସବୁ ଭାବନାର ଅନ୍ତ ଘଟାଇ ଦୋଳିର ସେ ତରଙ୍ଗାୟିତ ଢେଉରେ ପହଁରୁ ପହଁରୁ ଖସିପଡ଼ିଲି ମୁଁ । କାଳେ ମୋର ସଂଜ୍ଞା ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ଓ ମୋର ପଛପାଖ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଗଭୀର ଆଘାତ ଲାଗିଥିଲା । ମୋର ସେବେଠାରୁ ପୁରୁଣା କଥା ସବୁ ଭୁଲି ହେଇ ଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ଏକରକମ ପାଗେଳୀ ହେଇ ଯାଇଥିଲି । ବୋଧହୁଏ ତୁମେ ଆସିଥିବ ଓ ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଫେରି ଯାଇଥିବ !

ମୋର ପାଗେଳାମିକୁ ଭଲ କରିବାକୁ ବାବା ମତେ ରାଞ୍ଚି ନେଇଗଲେ । ଔଷଧ ନ ଖାଇ ଡାକ୍ତର ଓ ନର୍ସ ମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ବିଧା ଗୋଇଠା ମାରେ । ବେଳେ ବେଳେ ଯୋର ଜବରଦସ୍ତ ମତେ ଔଷଧ କିମ୍ବା ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଦିଆଯାଏ । କିନ୍ତୁ ମୋର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସେମିତି କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସେନି । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବାବା ମୋତେ ଗାଁକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ କେବେ କେବେ ହସେ, କେବେ କେବେ କାନ୍ଦେ... ନଚେତ୍ ଢେଲାର ସଦ୍ ବ୍ୟବହାର କରେ । ଏମିତି ଦିନେ ଆମ ଘରର ଜିନିଷପତ୍ର ଭଙ୍ଗାରୁଜା କରୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ମୋ କାନରେ ବାଜିଲା ଏକ ସୁରିଲା କଣ୍ଠର ସ୍ୱର ।

"ତୁମେ କହୁଥିଲ ତୁମ ମନକଥା
ମୋର ମନକଥା ମୁହିଁ
ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ମନକଥା
ଏବେ ଯାଇଚି କବିତା ହୋଇ ।"

ମୋର ମନ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ସିଧା ଦୌଡ଼ିଲି ସ୍ୱରକୁ ଅନୁସରଣ କରି କରି । ଇଏ କ'ଣ... ଇଏ ମୋର ନିଜ ଲେଖା ଗୀତ ଓ ଗାୟକ ମୋ ସାଙ୍ଗ ଭ୍ରମର ! ଏଇ ଗୀତ ଗାଇ ଦିନେ ଇଣ୍ଟର ସ୍କୁଲରେ ଚମ୍ପିୟନ ହୋଇଥିଲା ଏଇ ଭ୍ରମର । ଆବେଗରେ ଶୁଣୁଥିଲି ତା' ଗୀତର ପ୍ରତିଟି ଶବ୍ଦ । ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି ପୁସ୍ତିକାର କେଇ ଖଣ୍ଡ ଚିରା ଫର୍ଦ୍ଦ ମୋର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ଆଉ ତା'ପରେ... ମତେ ଟିକେ ଭଲ ଲାଗିଲା । ମୋର ଏଇ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖି ବାବା ଭ୍ରମରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ, ସବୁଦିନ ଗୀତ ଗାଇବା ପାଇଁ । ଏଥର ଭ୍ରମର ଗାଇଲେ ଓ ମୁଁ ଶୁଣିଲି । ଅଧିକାଂଶ ମୋ ଲେଖା । ସମୟକ୍ରମେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍ ହେଇ ଆସୁଥିଲା । ଯଦିବା ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି ମୋର ଠିକ୍‌ରେ ମନେ ପଡୁ ନଥିଲା ।

ପରେ ପରେ କବିତା ମୁଁ ଲେଖିଲି ଓ ପାଇଲେ ଭ୍ରମର । ଏମିତି କବୟତ୍ରୀ ଓ ଗାୟକର ନିର୍ଜନ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ସାରା ଜୀବନ ପାଦରେ ପାଦ ମିଳେଇ ଚାଲିବାର ସଂକଳ୍ପ କରି ନେଲୁ । ପ୍ରେମର ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ ଯୋଡ଼ି ହେଇଗଲା 'ସୁରଜ ଓ ଫୁଲ'ଙ୍କ ପାଇବା ପୁସ୍ତିକାରେ... ମୋ ଅଜ୍ଞାତ ସାରରେ !

ଗଲା କାଲି ନଦୀ କୂଳରେ ଭ୍ରମର ମତେ ତୁମ କାହାଣୀ ଶୁଣାଉ ଥିଲେ- "ଫୁଲ, ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଜଣେ ଅତି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ଥିଲେ । ନାଁ ତାଙ୍କର ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଓ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ 'ସୁରଜ' ନାମରେ ଜାଣନ୍ତି । ସେ ଏବେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଡାକ୍ତର । ମେଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷାରେ ତୁମ ସହ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରି ପଢୁଥିଲେ । ଶେଷରେ ତୁମେ ଦୁହେଁ ପୋଜିସନ୍ ପାଇଲ । ତୋର ପଞ୍ଚମ ଓ ସୁରଜର ଦ୍ୱିତୀୟ ।

ଚିନ୍ତା କଲି... 'ସୁରଜ... ମୋ ପ୍ରତିଯୋଗୀ... ମେଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା... ପୁଣି ପୋଜିସନ୍...!

ନା, ମୋର କିଛି ମନେ ପଡୁନି ।

ଭ୍ରମର ପୁଣି ମନେ ପକେଇବାକୁ କହିଲେ ।

ଓଃ ସୂରଜ... ମୋ ପ୍ରତିଯୋଗୀ... ପୋଜିସନ୍... ହଁ...ହଁ... ମୋର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି ପୁସ୍ତିକାର ଓଲଟ ପାଲଟ ହେଇଥିବା ପୃଷ୍ଠା ଗୁଡ଼ାକ ଏବେ ହଠାତ୍ ସଜାଡ଼ି ହେଇଗଲେ । ମନେପଡ଼ି ଯାଉଥିଲା ସୁରଜ ଓ ଫୁଲଙ୍କ ଭଲପାଇବା ସିଲଟର ପ୍ରେମର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସ୍ୱରଲିପି ଅ ଆ... ଇ ଈ...! ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ମନେ ହେଉଥିବା କାହାଣୀ ମତେ ଏବେ ବାସ୍ତବ ହେଇ ଥଟ୍ଟା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ସୁରଜ ମୋ ଜୀବନର ପ୍ରଥମ ନାୟକ ଓ ଭ୍ରମର ସହନାୟକ । ପ୍ରେମର ସୂତା ଲଟେଇରେ ମୋ ହାତରେ ଦୁଇ ଦୁଇଟା ଗୁଡ଼ି । ଜଣେ ସୁରଜ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଭ୍ରମର । ମୋ ଶରୀରର ଦୁଇ କଲିଜା । ଜଣକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଆଉ ଜଣକୁ ଚିନ୍ତା ବି କରାଯାଇ ପାରେନା ! ଭ୍ରମର ସିନା ତୁମ ମୋ ଭିତରର ଭଲପାଇବା କଥା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ହେଲେ ମୁଁ ! ହଠାତ୍ ସେଠାରୁ ଝଡ଼ ବେଗରେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲି ।

ତୁମ କଥା ଚିନ୍ତା କରି କରି ରାତିରେ ମତେ ଭଲ ନିଦ ହେଲାନି । କାଲି ଭ୍ରମର ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଚିଠି ମାଧ୍ୟମରେ ମୋ ମନର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ତୁମକୁ ଜଣେଇ ଦେଲି । ଯା' ଭିତରେ ରାତି ଅନେକ ହେଇଗଲାଣି । ପୁନେଇଁ ଜହ୍ନ ତାରାମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ସତେ ଯେମିତି ଛୁପି ଛୁପି ହସୁଚି । ଦୁଷ୍ଟ ତାରାଗୁଡ଼ାକ ମତେ ଦେଖି କେମିତି ଗୋଟେ ଚିଡ଼େଇବା ପରି ଆଖି ମିଟିକା ମାରୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବୋଧହୁଏ ଧ୍ରୁବ ତାରାଟି ବେଶ୍ ଶାନ୍ତ ଓ ଭଦ୍ର । ତେବେ ତା' ପାଖରେ ସେ ଦା' ପରି ପ୍ରଶ୍ନ ଚିହ୍ନଟି କ'ଣ ? ତେବେ କ'ଣ ଧ୍ରୁବତାରା ମତେ ପଚାରୁଚି-

"ଫୁଲ, ତୋର ଗୋଟାଏ ଦେହ ଓ ଗୋଟାଏ ମନ ହୋଇ କେମିତି ଦୁଇ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ସମର୍ପିତା ହେଇଗଲୁ ? ସେଇଟା ତୋର ଜ୍ଞାତସାରରେ ହେଉ ବା ଅଜ୍ଞାତସାରରେ ହେଉ ! ପ୍ରେମର ଅଶାନ୍ତ ସାଗରରେ ଦୁଇ ଦୁଇଟି ନାଆରେ ପାଦ ଦେଇ ସାରିବା ପରେ କ'ଣ ହେବ ତୋର ଭବିଷ୍ୟତ ! ସୁରକ୍ଷାର ସ୍ଥାନ ଖୋଜିଲେ କ'ଣ ମିଳିବ ସତେ ! ତୋ ନିର୍ମଳ

ଭଲ ପାଇବାର ପୁରସ୍କାର କ'ଣ ତତେ ସତରେ ମିଳିବ ? ଖୁବ୍ ଆଘାତ ପାଇଲି ମୁଁ ଏଇ ଭାବନାରେ ବୁଡ଼ି ରହି ।

ଫୁଲ ଓ କଣ୍ଟାରେ ପାଦ ଦେଇଥିବା ସବୁ ପ୍ରେମୀଯୁଗଳଙ୍କ ପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାଛି ନେବି ସେହି ପଥ । କାରଣ ସମାଧାନର ରାସ୍ତା ମୋ ପାଇଁ ସବୁଦିନ ବନ୍ଦ । ଜଣଙ୍କର ନିର୍ମଳ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଧୋକା ଦେଇ ଯେଉଁ ସୁଖ ଆଶା କରାଯାଏ, ସେ ସୁଖ ମୋର ଦରକାର ନାହିଁ । କାରଣ ଫୁଲ କେବଳ ଭଲ ପାଇବା ହିଁ ଶିଖିଚି... ପ୍ରତାରଣା ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରେମୀମାନେ ଫୁଲକୁ ହିଁ ତାଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ ରୂପେ ଧରି ନେଇଥାନ୍ତି ।

ଅତଏବ ମୋର ଗତି ଯୁଇକୁ...!

॥ ଇତି ॥

ତୁମ ଆଦରର 'ଫୁଲ'

ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ୱାସରେ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ସାରିଲା ଭ୍ରମର । ମନେ ପକେଇଲା ବୋଧହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ସୁରଜ କଥା ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ କାଲି ସେ ବିଚଳିତ ହେଇଗଲା ପୁଣି ଆଜି ସେ ଚିଠି ନିଜେ ନ ଦେଇ ପଡ଼ିଶା ଘର ଗୋଟେ ଛୋଟ ପିଲା ହାତରେ ପଠେଇଲା । କିଛି ଗୋଟାଏ ଅଘଟଣର ବାସ୍ନା ଆସୁଥିଲା ।

ହଠାତ୍ ସୁରଜ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଔଷଧ ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଓ ସରଞ୍ଜାମ ନେଇ ଗାଡ଼ି ଗ୍ୟାରେଜରୁ କାଢ଼ିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ଗେଟ୍ ପାଖରେ ତାଙ୍କ ଗାଁର କିଛି ଯୁବକ ପହଞ୍ଚିଲେ ଜଣେ ପେସେଣ୍ଟକୁ ନେଇ । ସୁରଜ ଦୌଡ଼ି ଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଫୁଲ ବିଷ ପିଇ ଦେଇଚି । ତା'ର ଗୌରବର୍ଣ୍ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀଳ ପଡ଼ିଯାଇଚି ଓ ପାଟିରୁ ଫେଣ ବୁଦ୍ ବୁଦ୍ ହେଇ ବାହାରୁଚି । ନାଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଧିରେ ଧିରେ ଚାଲୁଚି । ବୋଧହୁଏ ଗାଁ ଡାକ୍ତର ଫେରେଇ ଦେଇଚି । ଚିକିତ୍ସାର ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଇ ଦେଲେ ଡାକ୍ତର ସୁରଜ । ଫୋନ୍ ଯୋଗେ ଡକାଇଲେ ଆଉ ଦୁଇଜଣ ନାମକରା ସାଥୀ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ । ଶେଷରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେଷ୍ଟା ସଫଳ ହେଲା ଓ ରାତି ଦଶଟା ବେଳେ ଫୁଲ ଆଖି ଖୋଲିଲା । ଫୁଲ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ସୁରଜ ଓ ଭ୍ରମରଙ୍କୁ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହେଲା ।

ସବୁ ଦେଖି ସୁରଜ କହିଲେ- ଫୁଲ, ତୁ ଗୋଟେ ବହୁତ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ କରିଥିଲୁ । ଆତ୍ମହତ୍ୟା ମହାପାପ । ମଣିଷ ଜୀବନ ଠାକୁର କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବରଦାନ । ଆତ୍ମହତ୍ୟା ମାନେ ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିର ଅବମାନନା । କେବେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପାଇ ନ ଥା'ନ୍ତୁ ।

ଆମେ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ବୁଝିଚୁ... ତୁ ପବିତ୍ର, ତୋ ପ୍ରେମ ନିଷ୍କଳଙ୍କ । ଏବେ ମୁଁ ବନ୍ଧୁ ଭ୍ରମରକୁ ହାତଧରି ଅନୁରୋଧ କରୁଚି- 'ବନ୍ଧୁ... ଫୁଲକୁ ଗ୍ରହଣ କର' । କିଛି ତ କୁହ...

ସେତେବେଳେ ଭ୍ରମର ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ ଫୁଲର ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଦେଉ ଦେଉ କହିଲେ- "ମୁଁ ତୁମ କଥାକୁ ସମ୍ମାନର ସହ ଗ୍ରହଣ କରୁଚି ବନ୍ଧୁ ସୁରଜ । ଯେହେତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ ପଦ୍ମଫୁଲ, ଭ୍ରମରର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପାଇ ସାରିଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ପବିତ୍ର... ଦେବ ଦେବ ମହାଦେବଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପୂଜାଫୁଲ ।

(ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ ଗଳ୍ପ)

ଅଧ୍ୟାପକ,
ଜେ.କେ.ବି.କେ. ସରକାରୀ କଲେଜ, କଟକ
ଦୂରଭାଷ : ୮୨୪୯୦୦୬୨୭୭